

Sygn.akt.I.C. 314/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Alina Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 04 grudnia 2013 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa M. C.

p/ko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki M. C. na rzecz strony pozwanej (...) S.A. w W. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z)

1. (...)

2. (...)

04.12.2013 r.

Sygn. akt I C 314/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 maja 2012 r. powódka M. C. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 16.000,00 zł. (szesnaście tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 19 lipca 2011 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych w tym kwoty 2.400,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, że w dniu 27 listopada 2010 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego powódka została poszkodowana. Strona pozwana ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za przedmiotową szkodę, bowiem sprawca wypadku był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powódka wskazała, iż w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 5.000,00 zł. tytułem zadośćuczynienia, co zdaniem powódki stanowi rażąco niską kwotę biorąc pod uwagę rozmiar poniesionej przez nią szkody o charakterze trwałym. Powódka wskutek wypadku doznała urazu kręgosłupa szyjnego ze skruceniem. Zalecono jej stosowanie farmakoterapii, noszenie kołnierza ortopedycznego, kontrolę w poradni ortopedycznej oraz rehabilitację. Powódka odbyła rehabilitację oraz wielokrotnie korzystała z konsultacji lekarskich. Mimo podjętego leczenia i zastosowania się do wskazówek lekarzy oraz upływu półtora roku od dnia zdarzenia, powódka do dnia dzisiejszego odczuwa bóle i dolegliwości związane z

urazem kręgosłupa szyjnego. W związku z urazem i utrzymującymi się dolegliwościami powódka nie może uzyskać zatrudnienia i pozostaje osobą bezrobotną. Przedmiotowe zdarzenie również niekorzystnie odbiło się na stanie psychicznym powódki, będąc dla niej do dnia dzisiejszego źródłem traumatycznych wspomnień i negatywnych odczuć. Od czasu wypadku powódka miewa problemy ze snem, stała się nerwowa. Wypadek spowodował znaczne ograniczenie aktywności fizycznej powódki, a związane z nim dolegliwości bólowe powodują trudności z wykonywaniem prostych czynności dnia codziennego jak sprzątanie mieszkania, podczas którego powódka czuje cały czas drętwienie ręki. Doznane urazy mają charakter trwały i pomimo intensywnego leczenia będą wywoływać cierpienie przez lata. Dlatego żądana przez powódkę dodatkowo kwota 16.000,00 zł. tytułem zadośćuczynienia jest w ocenie powódki uzasadniona w świetle rozmiaru doznanej krzywdy i utrzymana w rozsądnych granicach. Żądanie odsetek od kwoty 16.000,00 zł. od dnia 19 lipca 2011 r. powódka uzasadniła tym, iż strona pozwana wydała decyzję w przedmiocie wysokości przyznanego powódce zadośćuczynienia w dniu 18 kwietnia 2011 r., stwierdzając przy tym, że decyzja nie jest ostateczną. Stąd powódka przyjęła, iż żądanie odsetek od dnia następującego po dniu wydania decyzji będzie uzasadnione.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kwoty 17 zł. tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że bezspornym jest fakt, iż powódka w dniu 27 listopada 2011 r. uległa wypadkowi komunikacyjnemu w wyniku, którego doznała urazu kręgosłupa szyjnego. Strona pozwana nie kwestionuje swojej odpowiedzialności co do zasady czemu dała wyraz dokonując wypłaty na rzecz powódki zadośćuczynienia w kwocie 5.000,00 zł. Dokonana przez nią wypłata świadczenia jest w ocenie strony pozwanej w wystarczającej wysokości. Decyzja o wypłacie zadośćuczynienia podjęta została po wnikliwym przeprowadzeniu postępowania w zakresie przebytego przez powódkę leczenia, ustaleniu stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu (4%), a także przy uwzględnieniu stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych. Zdaniem strony pozwanej orzeczony procent uszczerbku na zdrowiu jest prawidłowy i odpowiada doznanym przez powódkę obrażeniom ciała. Strona pozwana zarzuciła również, iż powódka nie wykazała aby doznała nowej krzywdy uzasadniającej dochodzenie przez powódkę dalszego zadośćuczynienia w kwocie 16.000,00 zł. Nadto strona pozwana zakwestionowała zasadność żądania przez powódkę zapłaty odsetek od roszczenia głównego, bowiem w ocenie strony pozwanej nie pozostawała ona w opóźnieniu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 listopada 2010 r. J. M., kierujący samochodem osobowym marki R. (...) nr rejestracyjny (...) wymusił pierwszeństwo przejazdu w wyniku czego uderzył przodem w prawy bok pojazdu marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...), którego pasażerką była powódka. Sprawca wypadku posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC u strony pozwanej.

Niesporne

W dniu wypadku u powódki nie stwierdzono żadnych obrażeń. Jednak kilka dni po zdarzeniu powódka udała się do lekarza rodzinnego, który skierował powódkę na badanie rtg kręgosłupa szyjnego. W dniu 03 grudnia 2010 r. wykonano powódce badanie radiologiczne kręgosłupa szyjnego, w wyniku którego stwierdzono u powódki zniesienie lordozy kręgosłupa szyjnego. Powódka w dniu 13 grudnia 2010 r. zgłosiła się do neurologa gdzie leczyla się do 21 lutego 2011 r. Zgłosiła się także do ortopedy, który zalecił jej zabiegi fizjoterapeutyczne. Leczenie i rehabilitacja zostało zakończone w czerwcu 2011 r.

Dowody: notatka informacyjna o zaistniałej kolizji drogowej - k. 5 akt szkody

wynik badania radiologicznego z dnia 03 grudnia 2010 r. – k. 12

skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 13 grudnia 2010 r. – k. 17

zaświadczenie lekarskie z dnia 21 lutego 2011 r.- k. 19

zaświadczenie lekarskie z dnia 20 czerwca 2011 r. - k. 18

zaświadczenie z dnia 18 lipca 2011 r. - k. 13-14

karta zabiegów fizjoterapeutycznych - k. 20

zeznania świadka A. S. – k. 51-52

przesłuchanie powódki – k. 52

W okresie od dnia 29 listopada 2010 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r. powódka pozostawała niezdolna do pracy.

Dowody: zaświadczenie lekarskie ZUS ZLA nr (...)– k. 16

zaświadczenie lekarskie ZUS ZLA nr (...)– k.15

zaświadczenie lekarskie ZUS ZLA nr (...)– k.15

zaświadczenie lekarskie ZUS ZLA nr (...)– akta szkody

zaświadczenie lekarskie ZUS ZLA nr (...)– akta szkody

zaświadczenie lekarskie ZUS ZLA nr (...)– akta szkody

zaświadczenie lekarskie ZUS ZLA nr (...)– akta szkody

zaświadczenie lekarskie ZUS ZLA nr (...)– akta szkody

zaświadczenie lekarskie ZUS ZLA nr (...)– akta szkody

Powódka zarejestrowana była w Powiatowym Urzędzie Pracy we W. w okresie od dnia 15 listopada 2010 r. do dnia 26 lutego 2011 r. jako osoba bezrobotna, która w okresie od dnia 14 lutego 2011 r. do dnia 26 lutego 2011 r. pobierała zasiłek w wysokości 100%

Dowody: zaświadczenie ZU.(...)

decyzja PUP z dnia 28 lutego 2011 r. – k. 21

Pismem z dnia 12 stycznia 2011 r. powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej.

W odpowiedzi strona pozwana decyzją z dnia 1 lutego 2011 r. przyznała powódce zadośćuczynienie w wysokości 1.000,00 zł. Decyzją z dnia 22 lutego 2011 r. strona pozwana uznała, iż powódce przysługuje zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 3.000,00 zł. Mając na uwadze wcześniej wypłaconą kwotę 1.000,00 zł. strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 2.000,00 zł.

Dowody: pismo z dnia 12 stycznia 2011 r. – akta szkody

decyzja (...) z dnia 01 lutego 2011 r. – akta szkody

decyzja (...) z dnia 22 lutego 2011 r. – k. 23 oraz akta szkody

Powódka w piśmie z dnia 30 marca 2011 r. powołując się na dodatkową dokumentację medyczną wniosła o weryfikację stanowiska strony pozwanej. Wskazała, że z dniem 27 lutego 2011 r. utraciła status osoby bezrobotnej i pobierany przez nią zasiłek, tym samym pozostaje bez środków do życia i dalszego leczenia.

Decyzją z dnia 18 lipca 2011 r. strona pozwana przyznała powódce tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kolejną kwotę w wysokości 2.000,00 zł.

Dowody: pismo z dnia 30 marca 2011 r. – akta szkody

decyzja (...) z dnia 18 lipca 2011 r. – akta szkody

Pismem z dnia 18 stycznia 2012 r. powódka wskazała, iż przyznana jej przez stronę pozwaną kwota 3.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia nie jest adekwatna do powstałego uszczerbku na zdrowiu oraz wydatków poniesionych w związku ze szkodą.

Strona pozwana w odpowiedzi na powyższe odwołanie wyjaśniła, iż powódce przyznano tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 5.000,00 zł. Jednocześnie odmówiła wypłaty dalszej kwoty z uwagi na brak wskazania nowych okoliczności, dowodów, które dawałyby podstawę do ponownego rozpatrzenia sprawy.

Dowody: pismo z dnia 18 stycznia 2012 r. – akta szkody

pismo z dnia 05 kwietnia 2012 r. – k. 22 oraz akta szkody

U powódki nie stwierdzono uszczerbku na zdrowiu wywołanego zdarzeniem z dnia 27 listopada 2010 r. Stwierdzono u powódki stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego z subiektywnym zespołem bólowym w wywiadzie bez zaburzeń funkcji, bez zaburzeń ruchomości, bez ubytków neurologicznych oraz bez objawów korzeniowych. W RTG kręgosłupa szyjnego nie stwierdzono zmian pourazowych jak złamania, niestabilność kręgosłupa. Dyskomfort po wypadku był niewielki i nie miał wpływu na codzienne funkcjonowanie. Obecnie nie stwierdza się żadnych ograniczeń ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa. Nie stwierdza się wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych. Nie stwierdza się objawów korzeniowych czyli objawów spowodowanych uciskiem na korzenie nerwowe przez wysunięty dysk międzykręgowy w postaci zaników mięśniowych lub zaburzeń odruchów ścięgnistych. Nie stwierdza się żadnych ograniczeń w funkcjonowaniu. Z tego względu może ona wykonywać wszystkie czynności, a także wykonywać każdą pracę. Rokowania na przyszłość są dobre. W związku z przebyтым urazem w przyszłości powódka nie będzie odczuwała żadnych dolegliwości bólowych, dyskomfortu lub ograniczeń w życiu.

Dowody: opinia biegłego z zakresu (...) z dnia 24 października 2012 r. – k. 55-56

opinia uzupełniająca biegłego z zakresu (...) z dnia 12 stycznia 2013 r. – k. 76

opinia biegłej z zakresu neurologii M. D. z dnia 15 marca 2013 r. – k. 85-87

opinia uzupełniająca biegłego z zakresu (...) z dnia 08 maja 2013 r. – k. 101

Podawane przez powódkę drętwienie kończyny górnej i uczucie jej osłabienia nie znajdują wytłumaczenia w obrazie MR kręgosłupa szyjnego. Nie stwierdzono w tym badaniu przepuklin tarcz międzykręgowych ani innych zmian mogących powodować ucisk korzeni nerwów rdzeniowych. Zgodnie z wywiadem wskazane dolegliwości pojawiły się rok od wypadku komunikacyjnego, co wyklucza ich ewentualny związek z przedmiotowym zdarzeniem. Z opisu badania MR nie wynika aby doszło do uszkodzenia więzadeł kręgosłupa szyjnego. Niewielkie podwinięci w stawach kręgosłupa szyjnego są zmianą fizjoterapeutyczną nie spowodowaną urazem.

Dowody: opinia biegłej z zakresu neurologii M. D. z dnia 15 marca 2013 r. – k. 85-87

opinia uzupełniająca biegłego z zakresu (...) z dnia 08 maja 2013 r. – k. 101

Powódka ma wykształcenie podstawowe. W okresie przed wypadkiem pozostawała osobą bezrobotną. Wcześniej zatrudniona była na stanowisku sprzedawcy w dziale mięsnym A.. Prowadzi wspólne gospodarstwo wraz z mężem i trójką małoletnich dzieci.

Dowód: przesłuchanie powódki – k. 52

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo należało w całości oddalić.

Zgodnie z art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Niespornymi w sprawie był fakt posiadania przez sprawcę wypadku obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej oraz obowiązek sprawcy wypadku do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, a tym samym i odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady za skutki wypadku. Sporna pozostawała wysokość należnego powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Powódka zasadności swojego roszczenia o zadośćuczynienie upatrywała w treści przepisu art. 445 k.c., którego konstrukcja oparta jest na trzech zasadach – fakultatywności zadośćuczynienia, jego powiązania z odpowiedzialnością deliktową i wreszcie ustalania zadośćuczynienia wyłącznie w wypadkach wyraźnie w ustawie przewidzianych. W tym ostatnim aspekcie przepis odsyła do stanów faktycznych wskazanych w art. 444 k. c., który swoim zakresem obejmuje uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną, jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice).

Niewątpliwie powódka wskutek wypadku doznała uszkodzenia ciała w postaci skrzywienia kręgosłupa szyjnego. Okoliczność doznania przez powódkę uszkodzenia ciała w postaci skrzywienia kręgosłupa szyjnego, jak również fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy skutkami, a deliktem sprawcy wypadku został potwierdzony przedłożoną przez powódkę dokumentacją medyczną znajdującą się w aktach szkody oraz opinią biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii lek. med. S. G. oraz neurologii dr n. med. M. D..

Biegli sądowi w swych opiniach stwierdzili jednak, że dolegliwości związane z przebyтым urazem kręgosłupa, ustały wraz z zakończeniem leczenia powódki.

W związku z przebyтым urazem w przyszłości powódka nie będzie odczuwała żadnych dolegliwości, dyskomfortu lub ograniczeń w życiu. Nadto stwierdzono u powódki brak powikłań neurologicznych urazu kręgosłupa szyjnego doznanego w wypadku z dnia 27 listopada 2010 r. oraz uznano, iż takowe nie powstaną. Co więcej, powódka w wyniku rzeczonego wypadku nie doznała żadnego trwałego uszczerbku na zdrowiu. Brak jest dokumentacji medycznej przemawiającej za jakimkolwiek innym orzeczeniem o stanie zdrowia powódki. Powódka przywoływała w trakcie wywiadu oraz badania dolegliwości bólowe oraz objawy polegające na drętwieniu kończyn, jednak w ocenie biegłych nie mogły one pozostawać w związku z rzeczoną wypadkiem komunikacyjnym. W ocenie biegłych drętwienie palców rąk powódki nie ma związku ze zdarzeniem, bowiem uraz nie spowodował żadnych zmian w kręgosłupie. Nadto podawane przez powódkę drętwienie prawej kończyny górnej i uczucie jej osłabienia nie znajdują wytłumaczenia w obrazie MR kręgosłupa szyjnego ze stycznia 2013 r., nie stwierdzono bowiem w tym badaniu przepuklin tarcz międzykręgowych ani innych zmian mogących powodować uciski korzeni nerwów rdzeniowych. Zgodnie z wywiadem wskazane dolegliwości pojawiły się rok od wypadku komunikacyjnego, co wyklucza ich ewentualny związek z przedmiotowym zdarzeniem.

W ocenie Sądu opinie biegłych jako fachowe i rzetelne należało w całości podzielić. Biegli wydający opinię w sprawie złożyli przed objęciem funkcji przysięgę, którą są związani, a Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art.233

§1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Opinie biegłych zawierają uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych, zaś rozumowanie biegłych i logiczna poprawność wyciągniętych przez nich wniosków nie budzi wątpliwości.

W ocenie Sądu powódka bezpodstawnie zarzucała opinii biegłego sądowego lek. med. S. G. nierzetelność, błędy oraz rażące odbieganie od wyników dotychczas przeprowadzonych u powódki badań i zdiagnozowanych schorzeń. Powódka na poparcie swoich twierdzeń przytoczyła okoliczność, iż biegli powołani przez stronę pozwaną zdiagnozowali u powódki uszczerbek na zdrowiu w wysokości 4%. Jednakże w ocenie Sądu zarzuty te nie mogą skutecznie podważyć opinii biegłego sądowego, tym bardziej, że nie zostały one poparte żadną dokumentacją medyczną, a jedynie stwierdzeniem o opinii innych lekarzy wchodzących w skład komisji orzeczniczej strony pozwanej. W tym zakresie Sąd popiera stanowisko Sądu Najwyższego, przyjmując, iż taka ekspertyza nie może stanowić dowodu w sprawie na przywoływane okoliczności, co do których Sąd powołał biegłych sądowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1997 r., I CKN 385/97).

Odnosząc się do wniosku powódki o powołanie kolejnego biegłego z zakresu ortopedii Sąd uznał, iż jest on oczywiście bezzasadny, bowiem biegły sądowy lek. med. S. G. wydał dwie opinie uzupełniające na wniosek Sądu, które to wraz z opinią główną pozostawały w spójności z opinią biegłego z zakresu neurologii. Opinia zarówno biegłego sądowego z zakresu neurologii, jak i z zakresu ortopedii i traumatologii była wyczerpująca oraz w pełni odpowiadająca na zadane przez Sąd pytania. Obydwie opinie zawierały zwięzłe uzasadnienie twierdzeń zawartych w opinii oraz świadczyły o fachowości biegłych. Rzeczone opinie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich fachowości i rzetelności, przez co Sąd nie znalazł podstawy do dopuszczenia dowodu z kolejnego biegłego z zakresu ortopedii. Powyższe ma swoje uzasadnienie również w popieranym przez Sąd poglądzie judykatury, zgodnie z którym „sam fakt niezadowolenia jednej ze stron z treści sporządzonej w toku sprawy opinii biegłego, tudzież podtrzymywania zarzutów pod adresem tej opinii, nie obliguje w żadnym razie sądu do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłego. W szczególności bowiem w świetle art. 286 k.p.c. dodatkowa opinia biegłego może być przeprowadzona jedynie w razie zaistnienia takiej potrzeby” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 września 2010 r., VI ACa 36/10). Nadto sąd nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z opinii kolejnych biegłych jedynie z uwagi na akt, iż dotychczasowa opinia biegłego jest niekorzystna dla strony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 stycznia 2012 r., I ACa 1158/11).

Kolejną przesłanką konieczną dla przyjęcia odpowiedzialności deliktowej jest także występowanie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem, a szkodą. W orzecnictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego "przyczyną" ze zjawiskiem określonym jako "skutek". Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej ograniczenie odpowiedzialności tylko za normalne (typowe, występujące zazwyczaj) następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła, nie wprowadza pojęcia związku przyczynowego w rozumieniu prawnym, odmiennego od istniejącego w rzeczywistości. Ogranicza tylko odpowiedzialność do wskazanych w przepisie normalnych (adekwatnych) następstw. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego jest determinowane określonymi okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy i dlatego istnienie związku przyczynowego bada się w okolicznościach faktycznych określonej sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r. wydany w sprawie I CSK 475/10

W ocenie Sądu w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy brak jest podstaw do twierdzenia, iż istnieje związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a wskazywanymi przez powódkę subiektywnymi dolegliwościami neurologicznymi. W sposób jednoznaczny z opinii lekarza med. S. G. i dr n.med. M. D. wynika, iż objawów neurologicznych występujących u powódki nie można utożsamiać z przebytym przez powódkę skręceniem kręgosłupa szyjnego. Podawane przez powódkę drętwienie kończyny górnej i uczucie jej osłabienia nie znajdują bowiem wytłumaczenia w obrazie MR kręgosłupa szyjnego. Nie stwierdzono w tym badaniu przepuklin tarcz międzykręgowych ani innych zmian mogących powodować ucisk korzeni nerwów rdzeniowych. Zgodnie z wywiadem wskazane

dolegliwości pojawiły się rok od wypadku komunikacyjnego, co wyklucza ich ewentualny związek z przedmiotowym zdarzeniem. Z opisu badania MR nie wynika aby doszło do uszkodzenia więzadeł kręgosłupa szyjnego. Niewielkie podwinięci w stawach kręgosłupa szyjnego są zmianą fizjoterapeutyczną nie spowodowaną urazem.

Mając na uwadze powyższe ustalenia niezrozumiałe są twierdzenia pozwu jakoby pomimo zastosowanego leczenia i rehabilitacji powódka do dnia dzisiejszego odczuwała dolegliwości bólowe, czy miała ograniczoną ruchomość kręgosłupa szyjnego. Brak jest przy tym dowód pozwalających na stwierdzenie, że doznane przez powódkę urazy mają charakter trwałe i pomimo intensywnego leczenia będą wywoływać cierpienia przez lata. Powódka po wypadku nie wymagała bezpośredniej pomocy medycznej, a do lekarza zgłosiła się dopiero po kilku dniach od zdarzenia. W związku z kolizją powódka nie była poddawana żadnym zabiegom operacyjnym a doznane przez nią obrażenia ciała nie mają charakteru nieodwracalnego. Obecnie nie stwierdza się żadnych ograniczeń ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa. Nie stwierdza się wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych. Nie stwierdza się objawów korzeniowych czyli objawów spowodowanych uciskiem na korzenie nerwowe przez wysunięty dysk międzykręgowych w postaci zaników mięśniowych lub zaburzeń odruchów ścięgniowych. Nie stwierdza się żadnych ograniczeń w funkcjonowaniu.

Dlatego też Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka A. S. męża powódki oraz przesłuchaniu powódki, w którym wskazuje na utrzymujące się dolegliwości bólowe oraz trudności w wykonywaniu codziennych obowiązków domowych. Dowody te pozostają bowiem w sprzeczności z dokumentacją medyczną oraz opiniami biegłych sądowych. Powódka nie wykazała także, że przedmiotowe zdarzenie odbiło się niekorzystnie na jej stanie psychicznym, czy było źródłem traumatycznych wspomnień, problemów ze snem czy zbytnej nerwowości. Brak jest również dowodów na to aby wypadek spowodował znaczne ograniczenie aktywności fizycznej powódki czy trudności z wykonywaniem prostych czynności dnia codziennego.

Przepisy kodeksu cywilnego w części dotyczącej czynów niedozwolonych stanowią, podstawę materialnoprawną roszczenia o zadośćuczynienie, jednakże nie określają żadnych kryteriów, jakie należałoby uwzględnić przy ustalaniu jego wysokości. Kryteria takie przez lata wypracowała judykatura, szczególnie Sądu Najwyższego. Kierując się tymi wskazaniem należy stwierdzić, że sąd winien każdorazowo oceniać wysokość zadośćuczynienia w oparciu o konkretne okoliczności faktyczne sprawy, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków deliktu, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich itp.

Odnosząc się do okoliczności niniejszej sprawy należało stwierdzić, że rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy, stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków deliktu, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanej, skutki obrażeń zarówno w życiu prywatnym powódki, jak i zawodowym nie uzasadniają roszczeń powódki zgłoszonych w pozwie.

Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy ale musi być utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r. III CKN 427/00 LEX nr 52766).

Zdaniem Sądu niewielki rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy, stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, brak trwałości skutków deliktu, brak uszczerbku na zdrowiu powódki, pozytywne prognozy na przyszłość oraz brak istotnego wpływu doznanych obrażeń na życie prywatne jak i zawodowe powalają na przyjęcia, że kwota 5.000,00 zł. wypłacona powódce tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia i wyczerpuje w całości roszczenia powódki. Biorąc pod uwagę okoliczność, że owo zadośćuczynienie musi mieć realne, ekonomiczne znaczenie dla samej osoby poszkodowanej, a także wysokość uzyskiwanych przez powódkę dochodów (zasiłek dla osób bezrobotnych) Sąd uznał, że przyznana powódce kwota nie może być oceniona jako rażąco niska. Okoliczności te uzasadniały oddalenie powództwa w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wynika z par. 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DzU z 2002 r. Nr 163 poz 1348).

Zarządzenie:

1/ (...)

2/ (...)

3/ (...)